

En Vrimmel af Krøblinge og Syge, der sidder rundt om ved Bredden og venter paa Miraklets Time. Og allesammen styrter de til som en Flok Besatte, hver Gang en nysgerrig Fiskesnude kruser Vandskorpen. Det er et Billede af Menneskehedens Historie gennem alle Tider. Saadan har vi siddet i Aartusinder og spejdet efter en trolddomsagtig Haandsrækning i Farer og Nød — snart fra Præsterne, snart fra Videnskaben eller Lovmageriet. Og trods alle Skuffelser bliver Folk ved at lade sig narre af den første den bedste Hundestejle, der stiger op fra Mudderet og agerer Mirakelmager.“

Han rejste sig og gik hen og lagde Armen om Meta.

„Lille Mutter! Jeg skulde have maskeret mig som Troldmand, sagt *Hocuspocus* til Folk og trukket dem om ved Næsen. Saa var jeg ligesom Johannes bleven elsket af min Samtid og dyrket efter min Død som en Velgører. Og du, min Ven — ja, hvordan var det? — lovede jeg dig ikke engang det berømte Kongerige med Guld og grønne Skove? Det plejer vi Mandfolk at gøre. Og nu sidder din Stakkel her og syr dig Øjnene røde!“

Hun klappede hans Kind.

„Du har holdt meget mere, end du lovede. Hvordan det saa skal gaa os — jeg er glad for, at du er, som du er.“

III

Jytte kom fra sin Mands Atelier og var paa Vej til Dronningens Tværgade for at kigge indenfor hos sin Mor, hvem hun daglig gjorde et Besøg. Han havde den gang et særligt Ærende. Hun var om Formiddagen bleven ringet op i Telefonen af Lydia Bentsen, der i en Avis havde set, at hun og Karsten var komne hjem. Nu vilde Lydia absolut have hende med paa en improviseret Udflugt sammen med et Par andre Veninder og nogle Herrebekendte. Det var Meningen at køre ud i Dyrehaven og spise Frokost paa Eremitagen, „saa kunde de jo altid blive enige om, hvad de bagefter skulde tage sig for.“ Skønt ogsaa Karsten blev indbudt, havde Jytte straks svaret Nej, hvorefter Lydias